

Kedves Olvasóim!

Tovább gombolyítanám gazdim minden napjaival kapcsolatos történetemet. Szeretném ismételten hangsúlyozni, hogy én csupán a gazdámról írok, tehát ő ugyan nem tud finom palacsintát sütni, de ez nem azt jelenti, hogy a vakok nem képesek rá, csak ő annyira ügyetlen, hogy folyton elszakad neki a fordításnál mert valahogy nem jól irányozza bele a serpenyőbe, összegyűrődik neki a tészta, nem tudja szépen beleteríteni. Varni sem tud szépen, de attól még ez nem azt jelenti, hogy a vakok nem tudnak megvarrni egy ruhát, csak ő nem ügyes ebben. Azt szeretném, ha e két fenti példából is látnátok, hogy a vak emberek sem egyformák, mindegyikük más-más tevékenységben ügyes, másmás személyiséggel rendelkeznek, ami nem abból fakad, hogy vakok, hanem mert minden ember is egy egyéniség, ahogyan mi kutyák is más-más személyiségjegyekkel rendelkezünk. ☺☺☺

Ezeknek a szemléletformáló programoknak, amiket mi gazdijainkkal csinálunk pontosan ez a legfontosabb üzenete, hogy ha pl az én gazdám türelmetlen, akkor ő a türelmetlen, s nem a vakok. Sokszor rám szól ám, hogy Grafit menj már arrébb mert sietek, miért ide fekszel a szoba közepére? Azt hiszi, hogy így 11 évesen csak úgy pattanok neki, amúgy meg kerüljön ki, vagy lépjen át, én már nyugdíjas vagyok mit ugráltat nem?

Reggel alig türelmetlenebb amikor az utolsó percben rohan a buszra, s szerinte soha nem vagyok jó helyen mert mindig az útjában vagyok, na majd ő is lesz öreg aztán majd visszakapja. Különben is figyeljen oda, ennyi már nekem is kijár nem? Múltkor jött ki a fürdőszobából kezében vitte a ruhákat a szárítóhoz, nekem meg épp ott volt kedvem heverni a fürdőszoba ajtajában, megbotlott bennem, rám esett az összes ruha, aztán még neki állt feljebb. Ilyen ám ő!

Bogi sokat mondta annak idején, hogy Grafit majd meglátod ha megöregszel, hogy mi lesz a becsületed, hát most látom! ☺ Van olyan barátnője, aki a megtettesült türelmesség. Sokszor hallom, hogy mondják, hogy érdekes megismerni a vakok világát. Én úgy látom, hogy a a gazdám sem egy „másik” helyen él, hanem mindenki ugyanott él, csak különböző módon boldogulunk a minden napjainkban. A betöltött szerepünk, tevékenységeink végzésének módja az, ami eltérő.

Ahogyan a múlt heti írásomban hangsúlyoztam is, hogy a vakok a többi érzékszervükkel boldogulnak az életben, de a „világunk” ugyanaz. ☺ Ha bármikor beszélgetek egy

látássérülttel akkor csak bátran mondjátok neki, hogy: „viszlát, vagy láttad a ezt meg ezt???”
Higgyétek el, hogy nem fogják kikérni maguknak! Ugyanazokat a kifejezéseket használják, s sokkal jobban feldühíti őket az, ha valaki mentegetőzni kezd, hogy jaj bocsánat nem azt akartam mondani.

Teljes természetességgel mondják a vakok, hogy megnéztem egy filmet, elolvastam a könyvet, láttam egy kiállítást stb, hisz mennyire bután hangozna, hogy hallgattam egy műsort nem? A kezükkel, fülükkel látnak, ennyi az egész. ☺☺☺Egyébként ezzel nem csak az én gazdim van így, másokkal is ugyanígy beszélget, pl a vak barátaival. Pl: Láttam egy nagyon szép ruhát a boltba! – Hogy gazdám gyakori mondatai közül idéztek egyet, amit aztán meg hamarosan én látok meg a szekrényében. Egyébként pedig azt látom így tapasztalt vakvezetőkutyaaként, hogy a vakok sem esznek embert, tehát bármikor lehet tőlük kérdezni, ha valaki valamiben nem biztos, szívesen válaszolnak, hisz a véleményem szerint a legfontosabb a nyitottság, amivel le tudjuk dönteni a falakat, amik elzárnak bennünket egymástól.

Ezen bölcs mondataimmal most el is köszönök, vidám napokat kívánok mindannyiótoknak!

Üdvözlettel:

Majaligeti Grafit

